

Arrest

nr. 167 854 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J.P. LIPS, die *loco* advocaat Mr. M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Atamkhel (district Maidan Shahr, provincie Wardak), waar u de laatste twintig jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gewoond heeft. Daarvoor was u woonachtig in Kabul, waar u acht jaar school gelopen heeft. U bent een Pashtoen van etnische origine. Zes jaar geleden bent u gehuwd. Uw vrouw en uw dochtertje zijn in Atamkhel gebleven.

U was jarenlang winkelier en handelaar in appels en melk. U kocht uw producten in uw regio en ging ze dan in Kabul verkopen. Uw broer T.(...) werkte sedert meerdere jaren als taxichauffeur en overhaalde u

om ook chauffeur te worden. Gedurende vijf of zes maanden heeft u het beroep ook uitgeoefend. Geregeld namen ook Afghaanse militairen plaats in jullie voertuigen. Dit werd uiteraard opgemerkt door sommigen en kwam ook de Taliban ter ore. U kreeg in die maanden vijf of zes dreig telefoons. Tijdens een van die gesprekken beledigde u zowel de beller als de islam. De Taliban namen dit gesprek op en hebben u daar tijdens een nieuw gesprek aan herinnerd. Een week na dit telefoontje werd de auto van uw broer beschoten. Uw broer werd daarbij door zes kogels geraakt. Gedurende een week werd hij in een hospitaal in Kabul verzorgd. In de weken die volgden, dook u onder bij uw zussen en kwam u slechts sporadisch naar huis. Nog één keer kreeg u een dreig telefoon. De Taliban zeiden dat uw broer hun aanval overleefd had maar dat u minder geluk zou hebben. Anderhalve maand na het schietincident, meer bepaald op 10 assad 1394 (komt overeen met 1 augustus 2015), heeft u Afghanistan verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en een voorts onbekende reisweg bent u naar België gekomen. Op 13 oktober 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geviseerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele stukken neer. Het betreft uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), foto's van de taxi's van uzelf en van uw broer, foto's van uw familie, foto's van uw gewonde broer, enkele medische attesten in verband met de verwondingen van uw broer en de enveloppe waarin dit alles verstuurd werd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen met de Taliban gekend heeft. Immers, op tal van punten is uw asielrelaas vaag, weinig plausibel en zelfs tegenstrijdig gebleken. Zo rijst de vraag waarom u dusdanig door de Taliban zou zijn geviseerd. U stelt dat u en uw broers taxichauffeur waren en dat ook militairen tot jullie passagiers behoorden. Het is evenwel niet aannemelijk dat elke chauffeur, winkelier, restauranthouder of andere persoon die zijdelings met militairen in contact komt, door de Taliban wordt geviseerd en met de dood bedreigd wordt. Met deze bedenking geconfronteerd, zegt u dat dit zeker wel het geval is en u geeft het voorbeeld van uw schoonfamilie die nogal conservatief is en opmerkingen maakte over uw baard die nogal westers zou zijn (CGVS, p.12). Er kan worden opgemerkt dat uw voorbeeld volledig naast de kwestie is en geen antwoord biedt op de vraag waarom men jacht zou maken op een chauffeur die louter personen, waaronder uiteraard ook militairen, vervoert. Verder is het merkwaardig dat u bijzonder onduidelijk bent over de telefonische bedreigingen die u vervolgens zou hebben gekregen. Zo zegt u eerst dat u al vijf of zes maanden als chauffeur aan het werk was toen u een eerste dreig telefoon kreeg (CGVS, p.15). Nogmaals gevraagd of deze problemen dan dienen te worden gesitueerd omtrent het einde van uw activiteiten als taxichauffeur, beaamt u dit (CGVS, p.15). Echter, vervolgens past u uw verklaringen aan, zegt u dat u de laatste drie telefoons in de laatste drie maanden ontving en zegt u te denken dat de eerdere telefoontjes van daarvoor dateren (CGVS, p.15). Dit is zeer merkwaardig. Voorts is het niet aannemelijk dat u deze bedreigingen serieus zou hebben genomen maar anderzijds gewoon zou hebben verder gewerkt: u geeft immers zelf aan dat het geld dat u hiermee verdiende het risico niet waard was (CGVS, p.15).

Eveneens opmerkelijk is dat u bij de DVZ verklaarde dat uw broer na de laatste dreig telefoon werd beschoten, terwijl u voor het CGVS beweert dat u na het schietincident nogmaals telefonisch bedreigd werd (CGVS, p.16). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, biedt u opnieuw geen verklaring (CGVS, p.16). Verder is het opmerkelijk dat u tijdens dat laatste gesprek met de dood zou zijn bedreigd omdat u de leider van de Taliban en de islam zou hebben beledigd. Echter, uit uw relaas kan worden opgemaakt dat men sindsdien geen stappen meer tegen u of uw familie heeft ondernomen, hoewel u na het schietincident nog anderhalve maand in Maidan Shahr zou zijn gebleven. Ook in de zes maanden die intussen verstreken zijn sinds u Afghanistan verliet, zijn de Taliban u, die ze als godslasteraar zouden beschouwen, nooit komen zoeken (CGVS, p.16,17).

Nog tijdens het gehoor kon worden vastgesteld dat u heden beweert dat u Afghanistan anderhalve maand na het schietincident verlaten heeft (CGVS, p.10), wat opnieuw in tegenstrijd is met uw relaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken, toen u nog beweerde dat u pas twee of drie maand na de aanslag op uw broer uit Afghanistan bent weggegaan (DVZ, punt). U beweert dat u ook voor de DVZ sprak van anderhalve maand (CGVS, p.14), wat duidelijk weerlegd wordt door het gehoorverslag.

Dat aan uw verklaringen geen geloof dient te worden gehecht, blijkt ook als u beweert dat u ooit door de Afghaanse autoriteiten werd gearresteerd. U stelt dat er toen een zelfmoordaanslag was in de bazar van

Deh Afghanan (waar u toen een winkel zou hebben gehad) en dat u vervolgens naar een militaire basis werd gebracht (CGVS, p.13). Waarom men een winkelier zou ondervragen over dergelijke aanslag, maakt u niet duidelijk. U stelt dat mensen zoals u werden meegenomen om hen te vragen waarom er net daar telkens opnieuw aanslagen plaats vonden (CGVS, p.14). Dat een winkelier daar nauwkeurige informatie over zou hebben, is niet zeer aannemelijk. Het lijkt bovendien nogal logisch dat een bazar een doelwit is omdat daar nu eenmaal nogal wat mensen samenkomen. Verder is het opmerkelijk dat u geenszins kan preciseren wanneer u zou zijn gearresteerd. U stelt louter dat u het zich niet kan herinneren en dat het wellicht drie of vier jaar geleden is (CGVS, p.14). Nog opmerkelijker is dat u niet weet of er bij deze zelfmoordaanslag al dan niet slachtoffers te betreuren vielen, laat staan dat u zou kunnen zeggen hoeveel mensen om het leven kwamen of gewond geraakten (CGVS, p.14). Mocht u werkelijk op de bazar van Deh Afghanan hebben gewerkt toen daar een aanslag gebeurde en mocht u vervolgens echt zijn ondervraagd over dit voorval, dan zou u hier ongetwijfeld meer over weten.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat uw asielrelaas en de door u ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien leveren deze geen enkel bewijs voor de identiteit van de mensen die er op te zien zijn, noch zeggen deze iets over de omstandigheden waarin het voertuig op deze foto's werd beschadigd of over de aard en oorzaak van de verwondingen van de persoon die uw broer zou zijn. De medische attesten herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat frauduleuze Afgaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging

van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een gezonde, geletterde persoon die het Pashtou en in mindere mate ook het Dari machtig is (CGVS, p.1,2). U bent ongeveer acht jaar naar school gegaan in de hoofdstad Kabul (CGVS, p.3,8) en heeft sindsdien altijd gewerkt. Als handelaar verkocht u lokale producten als appels en melk in de hoofdstad. Recent zou u ook als taxichauffeur in uw regio hebben gewerkt. Er mag worden verwacht dat u, een veertigjarige man met een ruime werkervaring, ook in Kabul aan de slag kan gaan. Bovendien mag er worden verondersteld dat u vertrouwd bent met de hoofdstad Kabul. U heeft er als kind school gelopen en verbleef in die jaren bij een oom die ondertussen zou zijn overleden. Als handelaar zou u zeer geregeld en zelfs dagelijks naar Kabul zijn gegaan om er uw melk en appels aan de man te brengen (CGVS, p.7). Bovendien ligt Maidan Shahr op nauwelijks veertig kilometer van Kabul verwijderd. De vaststelling dat u uw paspoort (waarvan u tijdens het gehoor een afbeelding op uw smartphone toonde) niet in Maidan Shahr maar in Kabul liet opmaken (CGVS, p.5), wijst eveneens op uw banden met deze stad. Gevraagd of u familie heeft in Kabul, stelt u dat uw twee neven Latif en Zahir in Kabul zijn (CGVS, p.7). Dat u niet meer familie zou hebben in Kabul, waar de kansen op onderwijs en tewerkstelling nu eenmaal groter zijn dan in Maidan Shahr, kan niet zomaar worden aangenomen. Zo is tijdens het gehoor gebleken dat u ook een ver familielid heeft bij het Ministerie van Telecommunicatie, vanwaar uw post zou zijn verstuurd. Voorts kan worden verondersteld dat u in de jaren dat u naar Kabul reisde om er geld te verdienen, een netwerk heeft uitgebouwd dat u bij een eventuele hervestiging minstens tijdelijk zouden kunnen opvangen.

Uw opleidingsniveau, lange werkervaring als handelaar en vertrouwdheid met Kabul kunnen een hervestiging in de hoofdstad faciliteren. Als u gevraagd wordt of er behalve de beweerde problemen met de Taliban nog andere redenen zijn waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, antwoordt u dat dit niet het geval is (CGVS, p.9).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel “1.2” van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen met de Taliban gekend heeft. Immers, op tal van punten is uw asielrelaas vaag, weinig plausibel en zelfs tegenstrijdig gebleken. Zo rijst de vraag waarom u dusdanig door de Taliban zou zijn gevisieerd. U stelt dat u en uw broers taxichauffeur waren en dat ook militairen tot jullie passagiers behoorden. Het is evenwel niet aannemelijk dat elke chauffeur, winkelier, restauranthouder of andere persoon die zijdelings met militairen in contact komt, door de Taliban wordt gevisieerd en met de dood bedreigd wordt. Met deze bedenking geconfronteerd, zegt u dat dit zeker wel het geval is en u geeft het voorbeeld van uw schoonfamilie die nogal conservatief is en opmerkingen maakte over uw baard die nogal westers zou zijn (CGVS, p.12). Er kan worden opgemerkt dat uw voorbeeld volledig naast de kwestie is en geen antwoord biedt op de vraag waarom men jacht zou maken op een chauffeur die louter personen, waaronder uiteraard ook militairen, vervoert. Verder is het merkwaardig dat u bijzonder onduidelijk bent over de telefonische bedreigingen die u vervolgens zou hebben gekregen. Zo zegt u eerst dat u al vijf of zes maanden als chauffeur aan het werk was toen u een eerste dreigtelefoon kreeg (CGVS, p.15). Nogmaals gevraagd of deze problemen dan dienen te worden gesitueerd omtrent het einde van uw activiteiten als taxichauffeur, beaamt u dit (CGVS, p.15). Echter, vervolgens past u uw verklaringen aan, zegt u dat u de laatste drie telefoons in de laatste drie maanden ontving en zegt u te denken dat de eerdere telefoontjes van daarvoor dateren (CGVS, p.15). Dit is zeer merkwaardig. Voorts is het niet aannemelijk dat u deze bedreigingen serieus zou hebben genomen maar anderzijds gewoon zou hebben verder gewerkt: u geeft immers zelf aan dat het geld dat u hiermee verdiende het risico niet waard was (CGVS, p.15).

Eveneens opmerkelijk is dat u bij de DVZ verklaarde dat uw broer na de laatste dreigtelefoon werd beschoten, terwijl u voor het CGVS beweert dat u na het schietincident nogmaals telefonisch bedreigd werd (CGVS, p.16). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, biedt u opnieuw geen verklaring (CGVS, p.16). Verder is het opmerkelijk dat u tijdens dat laatste gesprek met de dood zou zijn bedreigd omdat u de leider van de Taliban en de islam zou hebben beledigd. Echter, uit uw relaas kan worden opgemaakt dat men sindsdien geen stappen meer tegen u of uw familie heeft ondernomen, hoewel u na het schietincident nog anderhalve maand in Maidan Shahr zou zijn gebleven. Ook in de zes maanden die intussen verstreken zijn sinds u Afghanistan verliet, zijn de Taliban u, die ze als godslasteraar zouden beschouwen, nooit komen zoeken (CGVS, p.16,17).

Nog tijdens het gehoor kon worden vastgesteld dat u heden beweert dat u Afghanistan anderhalve maand na het schietincident verlaten heeft (CGVS, p.10), wat opnieuw in tegenstrijd is met uw relaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken, toen u nog beweerde dat u pas twee of drie maand na de aanslag op uw broer uit Afghanistan bent weggegaan (DVZ, punt). U beweert dat u ook voor de DVZ sprak van anderhalve maand (CGVS, p.14), wat duidelijk weerlegd wordt door het gehoorverslag.

Dat aan uw verklaringen geen geloof dient te worden gehecht, blijkt ook als u beweert dat u ooit door de Afghaanse autoriteiten werd gearresteerd. U stelt dat er toen een zelfmoordaanslag was in de bazar van

Deh Afghanan (waar u toen een winkel zou hebben gehad) en dat u vervolgens naar een militaire basis werd gebracht (CGVS, p.13). Waarom men een winkelier zou ondervragen over dergelijke aanslag, maakt u niet duidelijk. U stelt dat mensen zoals u werden meegenomen om hen te vragen waarom er net daar telkens opnieuw aanslagen plaats vonden (CGVS, p.14). Dat een winkelier daar nauwkeurige informatie over zou hebben, is niet zeer aannemelijk. Het lijkt bovendien nogal logisch dat een bazar een doelwit is omdat daar nu eenmaal nogal wat mensen samenkomen. Verder is het opmerkelijk dat u geenszins kan preciseren wanneer u zou zijn gearresteerd. U stelt louter dat u het zich niet kan herinneren en dat het wellicht drie of vier jaar geleden is (CGVS, p.14). Nog opmerkelijker is dat u niet weet of er bij deze zelfmoordaanslag al dan niet slachtoffers te betreuren vielen, laat staan dat u zou kunnen zeggen hoeveel mensen om het leven kwamen of gewond geraakten (CGVS, p.14). Mocht u werkelijk op de bazar van Deh Afghanan hebben gewerkt toen daar een aanslag gebeurde en mocht u vervolgens echt zijn ondervraagd over dit voorval, dan zou u hier ongetwijfeld meer over weten.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat uw asielrelaas en de door u ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien leveren deze geen enkel bewijs voor de identiteit van de mensen die er op te zien zijn, noch zeggen deze iets over de omstandigheden waarin het voertuig op deze foto's werd beschadigd of over de aard en oorzaak van de verwondingen van de persoon die uw broer zou zijn. De medische attesten herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat frauduleuze Afgaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker citeert enkele passages uit het werk *Vluchtelingen: een overzicht* van D. Vanheule uit 1998 aangaande de betekenis van het begrip 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en betreft deze theorie vervolgens op zijn persoonlijke situatie. Volgens verzoeker duidt zijn vrees voor zijn leven op een bewustzijn van het risico in Afghanistan te worden vermoord door de taliban wegens zijn dienstverlening aan Afgaanse militairen. Hij betoogt dat hij aan de hand van zijn coherente verklaring bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontegensprekelijk heeft aangetoond dat zijn leven in gevaar is naar aanleiding van de verschillende dreigtelefoons van de taliban waarin hem gevraagd werd zijn dienstverlening aan de Afgaanse militairen stop te zetten. Verzoeker meent dat hij tijdens zijn gehoor aannemelijke informatie heeft gegeven omtrent de voorgehouden incidenten en bedreigingen en dat hieruit blijkt dat zijn leven in gevaar is. Hij zou terecht vrezen voor zijn leven in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet zou kunnen rekenen op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten, temeer daar zijn regio van herkomst onder controle van de taliban zou staan. De Raad merkt op dat verzoeker, in zoverre hij zich er in bovenstaand betoog toe beperkt eerdere verklaringen te herhalen en aldus te kennen geeft zich niet te kunnen vinden in de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Door zonder meer aan te voeren dat zijn verklaringen coherent en aannemelijk zijn en blijf geven van een gegronde vrees voor zijn leven, weerlegt noch verklaart verzoeker hogervermelde concrete en pertinente vaststellingen.

Verder laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal zich voor de motivering van de bestreden beslissing heeft beperkt tot "zeer lichtzinnige overwegingen". Uit de passage waarin wordt gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban blijkt volgens verzoeker dat het gevaar in zijn hoofd volledig onderschat wordt. Hij stelt dat het algemene beleid van de taliban erin bestaat dat wie hulp verleent aan de overheid gezien wordt als ongelovig en dient gedood te worden. Van zodra de taliban zouden vaststellen dat een bepaald burger hulp verleent aan de overheid of de Amerikanen, zou de hulpverlener in kwestie een doelwit van de taliban worden. Verzoeker wijst erop dat hij en zijn broer hun transportmiddel gebruikten om Afgaanse militairen te vervoeren, dat dit door de taliban werd vastgesteld en verzoeker daar nu het gevolg van moet dragen. De Raad stelt vast dat verzoeker eerdere verklaringen herhaalt maar nog steeds geen antwoord biedt op de vraag waarom de taliban jacht zouden maken op een chauffeur die louter personen, waaronder uiteraard ook militairen, vervoert. Dat de taliban zomaar en zonder enig onderscheid iedereen die van

ver of dicht betrokken is bij of in contact komt met overheidspersoneel of Amerikanen zou viseren, is een loze bewering die verzoeker op geen enkele wijze staft. Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft concrete elementen bij te brengen op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij als een doelwit werd beschouwd door de taliban.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker onduidelijke verklaringen heeft afgelegd over de telefonische bedreigingen die hij zou hebben ontvangen, laat verzoeker gelden dat de verwarring door de dossierbehandelaar zou zijn gecreëerd. Verzoeker stelt dat op basis van de vragen en antwoorden op pagina 15 van het gehoorverslag moet worden vastgesteld dat hij duidelijk heeft verklaard dat hij de dreigtelefoons van de taliban vijf à zes maanden na de aanvang van zijn werk als taxichauffeur gekregen heeft. Verzoeker zou nooit hebben gezegd dat hij gedurende vijf à zes maanden bedreigingen van de taliban heeft ontvangen. Verzoeker geeft aan niet verantwoordelijk te zijn voor de verkeerde interpretatie van zijn antwoord door de dossierbehandelaar. De Raad stelt op basis van het gehoorverslag vast dat verzoeker aanvankelijk verklaarde de eerste dreigtelefoon te hebben gekregen toen hij al vijf of zes maanden als chauffeur aan het werk was (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15). Hierna gevraagd in welke tijdspanne hij de vijf of zes telefoontjes waarvan hij eerder melding maakte heeft gekregen, antwoordde hij: *“De laatste drie tel was misschien in de laatste drie maanden. De eerste waren daarvoor denk ik. (...)”*. Er valt niet in te zien in welke zin verzoekers respectieve antwoorden verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd. Verzoeker kan op basis van het gehoorverslag bezwaarlijk volhouden dat hij eenduidige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent het tijdstip waarop hij dreigtelefoons van de taliban mocht ontvangen.

Waar wordt vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn broer na de laatste dreigtelefoon werd beschoten terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beweerd dat hij na het schietincident nogmaals telefonisch werd bedreigd, betoogt verzoeker dat hier geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Dat zijn broer na de laatste dreigtelefoon werd beschoten is volgens verzoeker niet tegenstrijdig met de bewering dat hij nog een telefonische bedreiging ontving na het schietincident. Beide beweringen zouden los staan van elkaar. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich thans opnieuw tegenspreekt. De bewering dat de laatste telefonische bedreiging zou zijn geuit vóór het schietincident is immers onverenigbaar met de bewering dat er na het schietincident nog een dreigtelefoon zou zijn gepleegd. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van enige bedreiging die zou zijn geuit nadat zijn broer was neergeschoten (stuk 11, vragenlijst, vraag 3.5).

Verzoeker bevestigt de vertrekdatum die hij ook tijdens zijn gehoor aangaf, zijnde anderhalve maand na het schietincident waarbij zijn broer werd neergeschoten. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de strijdigheid van deze verklaring met wat verzoeker hieromtrent bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard, stelt verzoeker vast dat hij niet werd geconfronteerd met de verklaring die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd. Nochtans dient op basis van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk werd geconfronteerd met zijn eerdere, tegenstrijdige verklaring, en meer bepaald als volgt: *“U zei vorige keer dat u nog twee of drie maanden op uw broer wachtte. Nu heeft u het over anderhalve maand. Vanwaar dat verschil?”*. In antwoord hierop ontkende verzoeker slechts dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken iets anders zou hebben verklaard (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Op basis van het administratief dossier moet evenwel worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard na voormeld schietincident twee à drie maanden te hebben gewacht alvorens Afghanistan te verlaten (stuk 11, vragenlijst, vraag 3.5).

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van

herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2015) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie *EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan. Security Situation Update* van januari 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, u bent een gezonde, geletterde persoon die het Pashtou en in mindere mate ook het Dari machtig is (CGVS, p.1,2). U bent ongeveer acht jaar naar school gegaan in de hoofdstad Kabul (CGVS, p.3,8) en heeft sindsdien altijd gewerkt. Als handelaar verkocht u lokale producten als appels en melk in de hoofdstad. Recent zou u ook als taxichauffeur in uw regio hebben gewerkt. Er mag worden verwacht dat u, een veertigjarige man met een ruime werkervaring, ook in Kabul aan de slag kan gaan. Bovendien mag er worden verondersteld dat u vertrouwd bent met de hoofdstad Kabul. U heeft er als kind school gelopen en verbleef in die jaren bij een oom die ondertussen zou zijn overleden. Als handelaar zou u zeer geregeld (...) naar Kabul zijn gegaan om er uw melk en appels aan de man te brengen (CGVS, p.7). (...) De vaststelling dat u uw paspoort (...) niet in Maidan Shahr maar in Kabul liet opmaken (CGVS, p.5), wijst eveneens op uw banden met deze stad. Gevraagd of u familie heeft in Kabul, stelt u dat uw twee neven Latif en Zahir in Kabul zijn (CGVS, p.7). Dat u niet meer familie zou hebben in Kabul, waar de kansen op onderwijs en tewerkstelling nu eenmaal groter zijn dan in Maidan Shahr, kan niet zomaar worden aangenomen. Zo is tijdens het gehoor gebleken dat u ook een ver familielid heeft bij het Ministerie van Telecommunicatie, vanwaar uw post zou zijn verstuurd. Voorts kan worden verondersteld dat u in de jaren dat u naar Kabul reisde om er geld te verdienen, een

netwerk heeft uitgebouwd dat u bij een eventuele hervestiging minstens tijdelijk zouden kunnen opvangen. Uw opleidingsniveau, lange werkervaring als handelaar en vertrouwde met Kabul kunnen een hervestiging in de hoofdstad faciliteren. Als u gevraagd wordt of er behalve de beweerde problemen met de Taliban nog andere redenen zijn waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, antwoordt u dat dit niet het geval is (CGVS, p.9). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)".

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoekers betoog aangaande de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Wardak, in dezen niet dienstig is. Verzoekers afkomst uit deze regio staat *in casu* niet ter discussie. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. In de mate dat verzoek geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat hoger weergegeven veiligheidsanalyse met betrekking tot het vestigingsalternatief Kabul niet correct of actueel zou zijn, doet hij er geen afbreuk aan. Met de stelling dat er geen vluchtalternatief meer is in Afghanistan en de enkele verwijzing naar de UNHCR *Guidelines* van 6 augustus 2013, doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen met betrekking tot een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief in Kabul.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over te maken voor bijkomend onderzoek. Echter, uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF